

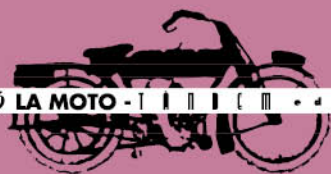
MOSTRA GRATUÏTA
EXEMPLAR PER A EXAMEN
PROHIBIDA LA COMERCIALIZACIÓ

IRIDIUM

Francisco Castro

30

COL·LECCIÓ LA MOTO - TITLLOM·DICIÓ

De: profellengua

Per a: lletraferit

Quin atac de riure que m'ha entrat en llegir el teu correu! Mira que em vaig barallar amb tu l'any passat perquè estigueres atent en classe, i ara em vens amb la història que vols que t'explique el *Cant de mi mateix* de Whitman! Ets boig, com una cabra! Però, en fi, això demostra que no ho vaig fer tan malament l'any que vaig passar al teu institut. I això que va ser un any ben difícil amb tot allò que et va passar... En fi, espere que hages après de l'experiència, que no faces més ximpleries i que enguany estigues més centrat. Portes al damunt tota la mala fama que t'han posat i, en aquest sentit, ho tens tot en contra. Podríem dir que els pots demostrar moltes coses als teus professors i als teus companys.

Tornem al nostre assumpte: m'alegre molt d'això que em contes, Mario, que vols llegir el *Cant de mi mateix*. És un llibre difícil i em sembla genial que el vulgues llegir, per descomptat. I no faces cas del teu professor amb això que no tens edat per a llegir-lo. Quin poc trellat. Jo vaig llegir algunes coses quan era molt jove que li haurien fet dir-me això mateix que t'ha dit a tu. Però el de Whitman és un llibre difícil. De fet, molt difícil (i no me n'estic de comentar-ho: si ja em sembla trist que el professor et diga que no és una lectura per a la teua edat, la veritat és que m'he de re-

primir per no escriure't que m'abelleix dir-te a propòsit del comentari que et va fer sobre per què vols llegir-lo si total «no entra en el programa». A mi em sembla que no té ni idea de Whitman i per això et va dir una bajanada tan gran. Però, en fi, açò jo no ho he dit mai, d'acord? :)

Com et dic sempre, llig tot allò que et manen llegir, per descomptat, però sobretot, allò que no et demanen, és a dir, tot això que està «fora del programa de l'assignatura» i que no interessa al teu professor.

I com també et dic sempre: esborra aquest correu, per favor. Ja sé que no el divulgaràs perquè ets un paio legal, però per si de cas, sí?

Ah! Una altra cosa: dis-li a Iris que m'alegre molt que es despertara del coma. Sé que tu també ;).

Hi ha dies que em costa un món alçar-me de matí. Encara que *alçar-me* no és exactament la paraula. Així que provem una altra vegada: no és alçar-me de matí això que em costa un món. En realitat, això que pot més que jo i fa que necessite mitja hora per a eixir del llit és una cosa tan senzilla com obrir els ulls. Deixar que entre la llum al meu cervell. Assumir que ha acabat la nit i que m'espera un nou dia.

Hi ha matins, sí, que em pesa tant tot això que sé que m'espera que faig com si no sentira mon pare quan ve a despertar-me com feia Abans que Passara Allò que Va Passar, *aquell assumpte* del qual no es pot parlar a ma casa, a pesar que jo igualment parlo del tema prohibit cada dia, encara que mon pare es pose malalt quan ho faig perquè, segons ell, a tots ens aniria millor si no en parlàrem. Estic referint-me a l'accident, a la fatalitat, a la mala sort.

La història és molt típica i molt tòpica: paio bor-

ratxo que condueix ràpid per un carrer per on en aquell instant concret creuava jo pel pas de vianants tan tranquil·la i tan aliena a tot. El paio se m'emporta per davant. M'envole lleugera com una papallona que acaba d'esclafar un eixugaparabrisa, així mateix, sense ser jo, volant per l'aire, conscient que estic a punt de morir i que estic assistint als meus últims instants de vida, volant lliure, quasi feliç, un parell de metres, lleugera, fins que em colpege el cap contra el parafang d'un cotxe que està perfectament mal estacionat damunt la vorera i que com diu sempre mon pare, no hauria d'haver estat allà, no hauria d'haver estat allà (generalment ho repeteix tres vegades, que no hauria d'haver estat allà). Però hi estava.

L'impacte em va provocar un TCE, és a dir, perquè ho enteneu, un traumatisme cranioencefàlic, per dir-ho d'una manera més fina, però que és una lesió cerebral en tota regla, que explica què em passa.

Mon pare, quan ix el tema (més sovint que ell voldria), parla d'un «cúmulo de males sorts». Segons el que ell va contant, més o menys en el mateix ordre i sobretot quan ens trobem amb algú pel carrer i ell li amolla la història encara que és possible que ningú no espere que la conte, però ell deu pensar, i no puc culpar-lo, que la gent espera una explicació que pose ordre a (és a dir, que explique) això que té davant dels ulls, és a dir: un home de 52 anys abraçat a una xica de 18 com si fora la seua amiga per la cintura encara

que, en realitat, està ben clar que és perquè jo no caigui perquè això de caminar encara no ho tinc dominat del tot, això de caminar recta, en línia recta, vull dir. És cosa del dany cerebral adquirit (per als que no sàprien què és, poca cosa, només cal saber llegir: un *dany al cervell* que no tenies però que ara *adquireixes*, en el meu cas, per l'hòstia contra aquell parafang, perquè el borratxo del cotxe em va pegar en un maluc, concretament en la part dreta del meu cul, i això no és un gran desastre, el cul es recupera en un tres i no res, però el colp al cap va ser el culpable de deixar-me en coma set mesos, un fum de dies dels quals no hi ha records, i d'aquesta lesió que és per sempre més), doncs, deia, mon pare explica L'Infortuni, o, més ben dit, El Cúmul d'Infortunis quasi sempre de la manera següent i més o menys sempre amb les mateixes paraules:

1. Quina mala sort que la meua filla, aquell dia, en compte de tornar amb l'autobús del col·legi decidira tornar a peu, passejant. Si arriba a agafar l'autobús, no li hauria passat res.
2. Quina mala sort que es creuara amb aquell cotxe, que no passara, el cotxe o la xiqueta, és a dir, jo, una miqueta abans o una miqueta després. El destí tràgic, de vegades, es manifesta en un parell de segons (aquesta frase és literal, us ho jure).
3. Quina mala sort que, a més, estiguera allà mal aparcat un cotxe damunt la vorera. Un individu

que va baixar de pressa a deixar una cosa en un comerç o una cosa per l'estil i que, és clar, no comptava que es muntara la que es va muntar per deixar ell el cotxe on el va deixar si, total, només era un moment. Un fragment menut de temps, un instant, un trosset de temps que va canviar, per a empitjorar-la, la meua vida per sempre.

4. Quina mala sort que l'ambulància tardara tant a arribar. Hi havia obres al cap del carrer i hagueren de vindre corrents quasi mig quilòmetre perquè l'ambulància no podia passar i quan arribaren ja estava quasi tot perdut. I encara com reanimaren la xiqueta després de vint minuts de massatge cardíac que se li va emportar, de passada, dues costelles per davant, que si no, se'm moria (això també ho diu així, *se'm moria*, com si jo fora alguna cosa que *se li moria a ell*. En fi).

Mon pare ofereix, més o menys (hi ha dies pitjors), aquest Cúmulo de Males Sorts i qui ens escolta fa cara de, *doncs sí, quina mala sort que tingué la xiqueta, quina fatalitat del destí* i aleshores jo somric o faig alguna cosa semblant, els músculs de la cara no sempre m'obeeixen com jo voldria i després imagine que es posen tots molt tristos. Imagine, no ho sé.

Jo no em pose trista. I això és una cosa que ni mon pare ni ma mare poden entendre. De fet, crec que em va

fer més mal allò de Chechu. Però d'ell (Chechu és el meu nóvio, bé, el meu exnóvio), ja en parlaré quan toque.

L'altre dia vaig sentir com ma mare li deia a mon pare, així en veu baixa, perquè jo no la sentira, però sí que la vaig sentir: «Això de l'adolescència és un misteri. Iris (encara no havia dit el meu nom, em dic Iris, de seguida veureu la brometa que em diguen així) està acceptant amb naturalitat la seua nova situació». Ai, mare, mira que ets fava. Sé que els dos em voleu molt, però no teniu ni idea. Que collons he d'acceptar la meua nova situació? Amb naturalitat? Vinga va!

No tenen ni idea. Ells creuen que, perquè isc de nit amb la gent de classe, ja soc una adolescent feliç, que s'ha adaptat de seguida, com diu ma mare, «a la nova situació» i taral·larà. Però no. A açò no m'acostumaré mentre visca. Us ho jure. Mai de la vida. Una altra cosa és que el meu riure, o qualsevol altra cosa, els faça pensar això. La meua actitud, supose. Perquè tinc es podria dir que *bona actitud*, fins i tot quan no em queda ni un gram de força per a obrir els ulls cada matí, com hui, acabe fent-ho amb bona cara i vaig cap a la cuina després d'haver passat per la dutxa i prenc el suplement de calci que m'obliguen a engolir (i que fa un mal gust de mil dimonis) per a enfortir els ossos perquè es veu que tant de temps en coma me'ls ha deixat fets pols, i em prepare i em pose guapa per anar al centre i a l'institut (no tinc un altre remei que compaginar les classes amb el centre, l'any

passat m'examïnaren mentre jo era encara al llit, però enguany ja m'ha tocat tornar a l'institut), en fi, que sembla que em comporte Com Una Xica Més que fa primer de batxillerat a pesar que ocupe moltes de les meues hores a aprendre una altra vegada a caminar, a menjar, a parlar, a seure, a alçar-me, a anar al bany; una xica que s'esforça cada dia i que fa cas del metge rehabilitador, de la psicòloga, de la neuròloga, de la logopeda, de, de, de, de tots els que em diuen què he de fer per a tornar a ser, encara que sé que del tot no ho tornaré a ser mai, aquella que era abans del segon immediat al moment en què el conductor borratxo va decidir pegar-se un colp contra mi a veure què passava. Intente ser (i comparada amb una altra gent que no es recuperarà mai, que jo m'haja recuperat tant, i tan de pressa, és quasi un miracle), intente ser, deia, una tia positiva encara que tinga, ho sé, en soc molt conscient, la vida trencada perquè és això i així ho heu d'entendre: tinc la vida trencada.

La meua idea de vida no és la que faig. Jo volia viure normal i no lluitant tant com em toca fer cada dia. Jo tenia un projecte de vida diferent, em podeu creure. Jo volia tirar avant i no tindre el món damunt, com note que el tinc cada dia així que m'alce. La terapeuta en diu «impacte psicològic». I sempre insisteix que tinc molta sort perquè m'he recuperat molt i molt de pressa, que podria no haver-me recuperat com els passa a tants altres. Però a mi això no em serveix de

res. No em consola. Jo no havia pensat a començar de zero, a aprendre tantes coses una altra vegada. Jo no tenia aquesta idea. Però m'ha tocat. I faig bona cara. Peròestic rabiosa.

De manera que, per favor, que ningú no es confongui: em cague en tots els que van dient pel món que la discapacitat o la disfunció o el caràcter especial o com collons li vulguen dir a això que ens passa a milions de persones arreu del món, per naixement o per mala sort, és una benedicció, un estímul o una oportunitat. Perquè aquesta mena de ximpleries les puc llegir ara i adés a les xarxes socials.

Açò, que us quede molt claret, és una putada.

Que em passara allò que em va passar no va ser per mala sort o perquè el destí estava bromista aquell dia. Va ser una putada. I no hi ha res més a dir.

Hola Maria

Hola

Ja he sabut això de la xiqueta! Que bé! 🙌

Sí.

Estem al·lucinats.
Podia passar o no.
I ha passat.

Gràcies.

Què em dius de Chechu?
Com ha reaccionat el teu fill?

Bé, ja ho saps, confós. És una criatura.

Ja no comptava amb ella, és clar.

Sí.

Et deixe, que arribe tard a l'oficina.
Besos a Iris.

